

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

1702.

1. Carocius, Alexander: De teste singulari
2. Carst, Alexander: Programma, quo... ad Disputationem
nem in ang... Henrici Christiani Schaefferi...
juro. Facultatis nomine... invitat.
3. Mascovius, Petrus: De praescriptione fundi.
4. Mascovius, Petrus: Programma, quo... ad in ang.
Disputationem... a Petro Bernardo Clasen pro
summis in utroque jure honoribus... consequen-
dis... habendam... invitat.
5. Mascovius, Petrus: De rerum permutatione.
6. Mayerus, Joh. Frid.: Obambationem virtutis
Albini Luc. I. 35: ad Ductum oration. acad. Jo.
Georg Dorsthaei...
7. ⁷⁰¹ Paethenius, Fr. Philipp: De marito reginae.
8. Schack, Johannes: Disputatio Carolina de utilitate
praesentiae principum in consilio Imperii Romano-
Germanici.

1702

g¹st - Schack, Johanna: De jure in Rebus Paganis

1703.

1. Gordenius, Henr. Christoph: De majestate caesa.
- 2^a - Gordenius, Henr. Christoph: De propinquo in sponsa-
bus consensu necessario.
3. Gordenius, Henr. Christoph: De praescriptione quae
et verus creditorum opponitur.
4. Mascorius, Petrus: De sollicitatione et voto
5. Preckemius, Dr. Philippus: De Constitutione ab. Genio
nobilitatis civitatis.
6. Schack, Johanna: Disputatio Corolina sistens argumenta
quaedam juris publici de Capitulatione Imp. Rom.
Henr. ca. suffragiis universum Imperii ordinem
concupienda; et de ejus perpetua forma.

1704,

1. Caroe, Georg Alexp: De filio-familias debitoris
sive ejusdem obligatione in universum.
2. Guderius, Henning Christ: De impensis a creditore ante
christico factis.
3. Meserius, Petrus: Reputatio vultmaris exhibitio
synoptica precarii tractationem
4. Palkenius, Johann Philippus: De deponatione
5. Staegemann, August: De jure principis circa sacra.

1705

1. Curcius, Georg Waldh: De his, quae, a morte
Caesaris, juri mortisve publici sunt
2. Caroe, Georg Alexp: De solutione a tortis facta
3. Guderius, Henning Christ: De usuris mutui ex usura.
4. Palkenius, J. Phil: De jure principis dispensandi
circa leges praecipue penales. ~~Sept.~~

17067

5. Pechterius, Jo. Phil: De jure principis dispensandi.
circa Leges principales personales.

6. Saalbach, Christianus: De libris veteribus.

7. Schnellius, Johannes: De commodis, ex pace
Ayswiciensis: in imperium Romano-Germanicum
redundantibus.

1072. 4
IPSA JUSTITIA PRÆSIDE
DISPUTATIO INAUGURALIS
DE 3

PRÆSCRIP-
TIONE FEUDI 1902, 3

QVAM
JUSSU ET AUCTORITATE
NOBILISSIMI ICTORUM ORDINIS IN CELEBERRIMA
GRYPHISWALDENSIUM UNIVERSITATE
MODERATORE 3. 12.
VIRO PRÆNOBILISSIMO AMPLISSIMO
ET EXCELLENTISSIMO

DN. PETRO MASCOVIO
ICTO, ANTECESSORE ORDINARIO, CONSISTO-
RII REGII DIRECTORE, NEC NON FACULTATIS
JURIDICÆ SENIORE ET H. T. DECANO

PRO
SUMMIS IN UTROQUE JURE HONORIBUS RITE
AC LEGITIME CONSEQUENDIS

DIE IV SEPTEMBR.
PUBLICO ERUDITORUM EXAMINI SUBMITTIT
PETRUS BERNHARDUS CLASEN,
LUBECENSIS.

GRYPHISWALDIÆ,
Typis DANIELIS BENJAMINIS STARCKII, Reg. Acad. Typegr.

DISPUTATIO INAUGURALIS
DE

PRÆSENTATIONE FENIDI

IN
JESU ET AUCTORITATE

ACADEMIAE MAGISTRALIS
GLASNIENSIS UNIVERSITATIS

ANNO DOMINI
MDCCCXXXV

AVTORIS
ET EXCELSISSIMO

D. PETRO MASCOVIO

PHILOSOPHO ET JURISCONSULTO
ACADEMIAE MAGISTRALIS
GLASNIENSIS UNIVERSITATIS

SUMMA IN UTROQUE JURE HONORABILITATE

AC LEGITIME CONSERVANDA

PUBLICO ERUDITIONIS EXAMINE
PETRUS BERNHARDUS GLASNER

GLASNER
GLASNER

PRÆFATIO.

Hentidem animo mecum reputanti, quodnam argumentum juris, loco speciminis inauguralis, publice disputandum proponerem, opportune in mentem venire intricata jurisconsultorum de prescriptione disceptationes, quæ cum in iure civili & canonico, propter varias legum successiones, ferè infinita sint, per consuetudines certe feudales, quantum ad feuda attinet, in meliorem consonantiam redacta haud sunt. Statui ergo mecum, auxiliante divino Numine, prescriptionem feudorum ad genuina juris, tum communis, tum feudalis, principia, pro instituti mei ratione, ex commentationibus Doctorum, quam licebit brevissime, repetere. Quæ in re, si non cuncta eà, quam argumenti dignitas postulat, diligenti pertracta vero, & materia difficultati, & festinationi vestræ, quæ debito studio singula expendere haud permisit, benevolus lector veniam dabit. Si quid enim hic æquitati, si quid juri, vel scripto vel non scripto, si quid ulli denique veritati dissentaneum dictum est, id nec dictum volo.

A

ADSIT

72

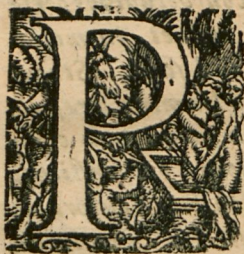
ADSIT JEHOVA DEUS !

DUa sunt visiones, quibus tractatio nostra commode absolvi potest: quarum prima feudum respicit per prescriptionem constituendum: altera de feudi jam constituti dominio, sive directo, sive utili, per prescriptionem acquirendo agit. Prior articulus nobis excutiendus est ante, quam ad secundum accedamus, ut eo meliori ordine procedant omnia. Sic itaque

SECTIO I.

DE FERDO PER PRÆSCRIPTIONEM CONSTITUENDO.

§. 1.

Ræmittenda hic esset ex more disputantium in Academicis evolutio inscriptionis nostræ disertationis, & dispiciendum, quid præscriptio, quid feudum denotet quoad nomen & rem ipsam. Sed neque in simpulo fluctus excitare, neque curiosam nimis verborum servitutem sectari animus nobis est. Latent hæc neminem primis imbutum principiis illius artis, quæ æquum ab iniqvo separat, licitum ab illicito discernit. Id tantum ex doctrina juris civilis de præscriptionibus huc repetimus, duo esse genera præscriptionum, longi vel longissimi temporis, hancque iterum duplicem; quarum altera jus plenum seu actionis confert præscribenti: altera jus minus plenum, seu exceptionis, eo quod nil habeat, quo se tucatur præscribens, quam solum lapsum temporis. Priorem Jure consulti describunt modum acquirendi dominium rei à non domino bona

bona fide & iusto titulo acceptæ, per continuatam de-
finito tempore possessionem. Posteriores modum
ajunt elidendi jus alienum illud, quo alter contra eum,
à quo petit, negligenter per tempus lege definitum
non fuit usus, cum uti debuisset. *Georg. Adam. Struv.*
in Syntagm. Jur. Civ. Exerc. XLIII Tb. 6. Patet inde, quò
longissimi temporis præscriptionem primi generis sibi
paravit, tutum esse, adversus omnes, quibus ea de re
actio competit, idque præscriptionis verbum demon-
strat, quo significatur exceptio tempore quæ sita, quæ
possessori aut reo datur: Cæterum, si possessione ex-
ciderit, non item actionem habere omnimodo ad rem
vindicanam. Vel enim bona fide ab initio eam rem
tenuit: Et non modo adversus cæteros possessores,
sed ipsum quoque dominum utilem rei vindicationem
habet: Vel mala fide eam adeptus est: quo casu nul-
lam habet vindicationem, nisi fuerit ab eo, eum quo
agit, dejectus, sed dominus potius vel creditor, con-
tra quem præscripta res illa fuit, si ipse de novo acqui-
siverit possessionem, retinere eam potest. *l. 8. Cod. de*
præscr. 30 vel 40 annor. ibique Joh. Brunnem. in Comment.
Contra ea præscriptio secundi generis non nisi excep-
tionem largitur, quæ quis adversus impetitiones acto-
ris se defendere queat: Quæ tamen hodie, quoties
possessione rei, adeoque vera, quid acquirendum est
cursu temporis, non amplius proficit, nisi quatenus
bonæ fidei præsumptio locum habere potest. Nec enim
jus Canonicum admittit in talibus malam fidem ab ini-
tuo, ut solum temporis decursum, sicut jus civile, atten-
dere debeat. Magnificus Dn. Henr. Coccejus *Dissert. I*
de finibus bonæ fidei in præscript. Jur. Canon. Sect. I & II. Nos
in hoc argumento feudali pro diversis casuum figuris
A 2 præscri-

170
præscriptionem intelligimus vel longi (v. s. ult.) vel longissimi temporis, & quidem eam, quæ tam actionem, quam exceptionem præscribenti pariat & tam adversus dominum, quam vassallum, non minus ac acquisitio ea, quæ fit per investituram.

§. 2. Quando igitur de feudo per præscriptionem constituendo quæstio est, tres casus probe distingvendi sunt. Nam aut dominium utile vassallus (1) in re aliena, quasi à domino in feudum ipsi data foret, per præscriptionem acquirit: vel (2) in re sua allodiali solum dominium utile retinet. Quæ de re textus classicus est in *ll. F. 26. Si quis per 30 annos rem aliquam, ut feudalem, possedit & servitium domino exhibuerit: quamvis de ea re non sit investitus, præscriptione tamen 30 annorum se tueri potest*: quem luculente illustrat constitutio Frederici II Imperatoris *Lib. III. Const. Sic. & Neapol. tit. 32. Cap. pen. digna, quæ legatur apud Nobilissimum Dn. Joh. Schilter. in Praxi Jur. Rom. Exerc. XLV. ad Pand. §. 65.* Aut directum dominium contra allodiale dominum in re ipsius libera quis præscribit; quod fit, quando proprietarius alteri per 30 annos servitia præstat, & hic eadem recipit. Sic enim dominium sibi directum in re aliena quæ fuit & verum rei dominum sibi vassallum fecit. Henric à Rosenthal *de Feud. Cap. VI. Concl. 81.* Gothofred. Antoni *Disp. Feud. 5. Tb. 3.*

§. 3. Ad FORMAM hujus præscriptionis respiciendum est quam maxime. Quorsum pertinet primò, ut non modo res à præscribente sit possessa; absque possessione enim nulla procedit præscriptio, *l. 25. ff. de usurp. & usuc. C. 3. de R. l. in 6.* verum etiam, ut certo modo sit possessa, nimirum ut feudum, hoc est, tanquam res feudalis, vel animo & opinione vassalli, sive quod

quod idem est, jure & titulo feudi. Ut enim non plus
prescribitur, quam quantum possidetur; ita nec alio
modo prescribitur quam possidetur & possessio debet
esse qualificata ad acquisitionem eam, quam intendit
prescribens, Rosenth. *Cap. VI. Concl. 77. lit. B.* Inducitur
ista qualitas feudalis, si quis ratione rei dominum reco-
gnoscat, ipsiq; id admittenti fidelitatem exhibeat, ser-
vitia scilicet vel prestando, vel saltem offerendo. *II. F. 26.*
Struv. *in Syn. Jur. Feud. Cap. VIII. apb. 12. n. 3.* cum satis
sit, si constet de animo vassalli, quod rem ut feudalem
possidere voluerit, idque in notitiam domini venerit.
Carpzov. *P. II. Jurispr. For. C. IV. def. 16.* adeo ut suffi-
ciat vel semel intra 30. annos oblationem factam esse,
ut a die illo, quo servitia vel prestavit vel obtulit vassa-
lus, cursus tricennalis initium capiat. Rosenth. *Cap. VI.*
Concl. 77. n. 2. Illustr. Dn. Stryck *Cap. XI. Exam. Jur. Feud.*
99. 11. & 12. Deinde ad formandam prescriptionem con-
tinuatio ejusmodi possessionis per 30 annos requiritur,
nec sufficiunt ad usucapionem feudi decem vel 20
anni, qui jure civili, modo bona fides & titulus adit,
sunt definiti, *l. 1. Cod. de preser. long. tempor.* quoniam
moribus Langobardorum non alia, quam tricennalis,
prescriptio recepta est. Herman. Vultej *Lib. I. de Feud.*
Cap. IX. n. 5. Porro secundum jus Canonicum bona fides
adesse debet, & quidem tamen initio, quam progressu
prescriptionis, *C. 5. 7. & fin. X. de prescript. cum ne*
quidem immemorialis ea carere debeat, c. possessor. 2.
de R. I. in 6. sicut in Camera Imperiali semper obser-
vatum esse scribit Rosenth. *Cap. VI. Concl. 77. lit. H.* &
in praxi ubique obtinuisse testis est Mevius *Part. IX.*
Decis. 164. n. 7. Presumitur tamen haec bona fides ex
cursu dicti temporis & allegans malam fidem eam pro-

bare debet. *Carpz. Lib. 1. resp. 84. n. 22. Struv. C. VIII. apb. 12. n. 3. Perillustr. Dn. Nic. Christoph. I. B. de Lyncker in Academia Salana Doctor olim noster in universo jure Dec. Jenens. MCCCCLXX. Titulus denique & investitura præcedens non exigitur, quia utile dominium ad instar servitutis obtinet. Roland. a Välle Libr. II. Consil. 82. n. 2. Carol. Cardin. Cerrus Dec. DCCXLV. n. 1. sed ipsa patientia est vice tituli & investituræ. II. F. 33. H. Pistor. Lib. I. qv. 6. Struv. C. VIII. apb. 12. n. 4. Dn. Ferd. Christoph. Harprecht. Consil. LXXXIV. n. 102. & seqq.*

§. 4. In SUBJECTO nihil à jure communi devium reperitur. Nam & heredi prodest defuncti possessio, modo ipsemet investituram post prædecessoris mortem requisiverit, & adversus successorem vasalli continuari potest. Antoni *Disp. Feud. V. Th. 3. lit. F. Pergamus ergo ad OBJECTUM*, ubi præcipue inter Doctores controversatur, quanto temporis spacio possessio debeat esse continuata, ut rebus Ecclesiæ feudalis qualitas inducatur. Constat, jure civili in rebus Ecclesiæ immobilibus præscribendis nonnisi quadragenarium tempus attendi. *Auth. quas actiones. C. de SS. Eccles. Nov. XLIII. c. 6. Carpz. P. II. J. F. C. V. def. 7.* Consuetudines vero feudorum nullam aliam agnoscunt præscriptionem, quam 30. annorum. Unde si in textibus quibusdam juris feudalis mentio fiat longi temporis, de 30. annis hoc explicandum esse, unanimi consensu docent. Equidem Vultejus, Ludwellus, Carpzovius, Finckelthusius *Disp. Feud. VIII. Tbes. 7. Dn. Stryck. C. XI Exam. Jur. Feud. qv. 8. triginta annos*, etiam in re Ecclesiastica, sufficere existimant, per vulgatam regulam, quod lex feudalis non distingvat. Contra ea ad jus civile commune, quadragenarium tempus

tempus Ecclesiæ indulgens, respiciunt Schneidewinus,
Duarenus, Schraderus, Rittershusius, Minsyng. *IV.*
Obs. 29. Rosenth. *C. VI Concl. 78.* Struv. *Cap. VIII apb. 12*
n. 3. Dn. Coccej. *in hypomnem. feud. tit. IV §. 3.* Quorum
rationes fortassis palmam obtinent. Quodsi enim
res immobiles Ecclesiæ subduci non possunt, nisi 40.
annis; non etiam possunt subduci eidem per feudale
negotium, vel quodcunque aliud, nisi huic negotio
vis illa præbita fuerit, ut qualitatem illius privilegii
vel præcipui juris, quod rebus Ecclesiæ circumposi-
tum est, citius extinguere possit, quæ quid de feu-
dalibus nullibi apparet. Neque enim jus feudale
scitis generalibus suis ea, quæ civili & canonico jure
specialiter obtinent, sustulisse censetur, sed expresse
hoc constitutum esse & in specie oportet: quod in
re tam notabili & quotidiana factum esse jure feu-
dali non reperitur. Unde inferitur, præscriptionem
feudalem ad res Ecclesiæ, sive allodiales sint, sive ad
feuda redigantur, Ecclesiæ subducendas, eo ipso trahi
non posse, quod semel qualitatem rei Ecclesiasticæ
habeant, quæ alienari nullo titulo, indeque nec in feu-
dum cedere potest intra 40. annos. Accedit, quod
jus feudale alias Ecclesiæ jura sua relinquat, camque
non aliter emolumentis suis, quam jure communi
statutum est, excidere velit. Vid. *I. F. 6. pr. & II. F. 40.*
Contra vasallum tamen Ecclesiæ eodem, quo contra
alium privatum, modo, salvo interim jure Ecclesiæ,
præscribi videtur. Rosenth. *C. VI Concl. 78 n. 9.* REGA-
LIA per statum imperii aliamque personam publicam
adversus alteram paræ dignitatis, ordinario tempore in
feudalibus recepto: aut à privato contra superiorem,
non nisi immemoriali: contra alium privatum vero
itidem

itidem 30 annis jura ejusmodi eximia, v.g. venandi, pedagii, in feudum præscribuntur. *c. 26. §. præterea X. de V. S. Rosenth. Cap. V Concl. 16 & 17. Dn. Baro de Lyncker Dec. CCCII. Dn. Stryk. Cap. XI E. 7. F. qv. 25.*

§. 5. EFFECTUS hujus præscriptionis in eo conspicitur, quod feudum præscriptione acquisitum naturam habeat veri & proprii feudi. Quare semper, Domino aut Vasallo mutato, investituræ renovationem non minus hunc præscribentem, quam alium quemlibet vasallum, petere & juramentum fidelitatis subire oportet. *Rosenth. Cap. VI Concl. 77 In fin. Struv. C. VIII aph. ult. n. 1.*

§. 6. AD DISSENTANEA spectat, quod restitutio in integrum ex capite ignorantie contra præscriptionem hanc semel completam impetrari non possit. *l. 3. & 4. C. de præscr. 30 vel 40 ann. Gail. Lib. II Obs. 160 n. 4 & 5. Jo. Franc. Balthasar Tit. IX resol. Jur. Civ. & Bav. 10. n. 4. Finckelth. Diss. Feud. VIII Thes. 20. Dn. B. de Lyncker Dec. Jen. DCLXXXV. Et quod ad præscribendum sufficiat notitia Ministrorum Principis, si vel maxime Princeps, feudi dominus, ignoraverit. Joh. Meichsner. Vol. I Lib. II Dec. I n. 13 & 17. Saltem probabile visum fuerit Ministris, præscribentem jure uti. Nam si officialis negligentia aut perfidia argui possit, utique ea domino non præjudicat. *arg. l. 7. pr. ff. de donat. l. 22. C. de pact. Paris. de Puteco de Syndicat. v. Compositio. C. IX num. 5. nisi domino, quod imperitum vel socordem muneri præfecerit, imputari possit. Cœl. Bichius Dec. CCII. n. 7. aut non debite in officialis administrationem inquisiverit. Joh. Herman. Stamm. Lib. II de Servit. Pers. C. 14 n. 19. Sequitur.**

SECT. II.

SECTIO II.

DE FEUDI JAM CONSTITUTI DOMINIO UTILI VEL DIRECTO PRÆSCRIBENDO.

§. 7.

SI de requisitis hujus præscriptionis in genere hic Sagen- dum fuerit, non occurrent alia, quam quæ supra §. 3. jam indigitavimus. Nam non minus bona fides, quam longissimum tempus 30 annorum desiderabitur. Sed titulo adversus dominum non item opus erit, quandoquidem & hic patientia vicem tituli, & utile dominium instar servitutis habet. Cæterum multiplici in hoc capite propter casuum varietatem consideratione res indiget. Acquisiturus enim est dominium vel UTILE adversus vasallum non modo DOMINUS, sed & TERTIUS: vel DIRECTUM adversus dominum feudi vasallus, tum ipse, possessionem ei intervertendo, vel utile rei dominium ab alio recognoscendo, tum successor ejus universalis, aut singularis, in quem illicite alienavit: Aut vero tertius adversus dominum præscripturus est.

§. 8. Quod DOMINUS contra vasallum dominium UTILE, vel potius amotionem ejus, seu libertatem feudi præscribere possit, ita ut rem olim in feudum concessam pleno jure recuperet, non est dubitandum. Nicol. Boër. Dec. CCXI. Mynsing. IV. Obs. 28. ubi præjudicium. Carpz. Lib. I. resp. 84. n. 17. Quæ in re bona fides præcipue spectanda est, ut accidit, cum dominus, petenti investituræ renovationem, ex prætenfa causa aperturæ, eam negat & is acquiescit, vel defuncto vasallo, neminem ex primo acquirente superstitem amplius esse credit. Rosenth. Cap. IV. Concl. 83. Struv. Cap. XV.

B

apb. 3.

170
aph. 3. n. 4. Quod si enim metu compulsus agnatus ob
præfens periculum amittendi majorem aliorum bono-
rum partem feudo ejusve portione cesserit, præscri-
ptio locum habere nullum potest: adeo ut etiam si
post immemorabile tempus titulus vel instrumentum
producat, qui titulus ex causa metus vel alio sit
vitiosus, & in quo tamen pars illum exhibens se fun-
det, præscriptionem viribus omnibus evacuari necesse
sit, cum ex eo titulo mala fides, sive formalis, sive
virtualis, detegatur, cum qua nulla potest currere præ-
scriptio, ut eleganter docet Joh. del Castillo *Libr. VI.*
contr. 26. n. 34. Jacob. Cancr. *Lib. III. resol. c. 3. n. 124.*
Dn. Franc. Frid. ab Andler *Libr. I. jurüpr. publi. & priv.*
Tit. V. Part. III. n. 26. Nec tamen agnatis remotioribus
præscriptio contra propiores completa nocebit, l. 7.
§. 4. C. de præscript. 30 vel 40 ann. verum ex ipsorum negli-
gentia inchoanda erit. Rosenth. C. VI. Concl. 83. n. 4. &
C. IX. membr. 2. Concl. 84. per tot. Secus ac in filiis obti-
net, denen der Vater wohl und wehe thun kan. Struv.
Cap. XIII. aph. 18. n. 6. quam sententiam probe asserit
Casp. Bitschius ad II. F. 26. quamvis post Octav. Cache-
ran. Dec. CELXXVII. & H. Pistor. *Lib. II. qv. 8. n. 41.* in
causa Juliacensi defendat Joh. Strauch. *Dissert. Exot. Jur.*
Publ. X. th. 20. p. m. 288. quod ne quidem negligentia
parentum & avorum præjudicare possit filiis & nepo-
tibus in feudo ex pacto & providentia majorum, cum
jure primi acquirentis utantur. Possunt tamen in
eo sibi cavere filii, si dominum in malam fidem collo-
cent, nempe judicis officium implorando, ut super hac
causa cognoscat. Quo casu cum dominus sine dubio
filios pro vasallis habere nolit, ordinarius judex, hoc
est, si cum Principe vel Comite Imperii res sit, Aula
vel

vel Camera Imperialis 'competens erit. Respectu enim feudorum inferiorum Austregæ non adcurunt, sed vasallus, Principem vel Comitem Imperii in causa feudali in jus vocaturus, coram Paribus Curia id facere tenetur, Gail. 1. Obs. l. n. 54. Referens apud Joh. Deckherr. in vor. Cam. Relat. IV. n. 6. in fin. nisi aut dominus vasallum pro tali non agnoscere nec illum investire cupiat, aut etiam vasallus dominum recognoscere nolit. Rosenth. Cap. XII. Concl. 4. Dn. B. de Lyncker Dec. Jenens. DCCLXXVI. ut tamen Curia domini prius, summarie saltem, cognoscat, an vasallus admittendus, indeque iudicio parium locus sit. Thomas Merckelbach ap. Cass. Klock. Vol. II Cons. V. num. 25 & seqq. Carol. de Mean ad Jus Leod. Obs. LIII. Quamvis etiam, si Austregis locus sit, mandata cum clausula in Camera Imperiali non decernantur, & si decreta fuerint, opposita exceptione Austregarum, iterum cassentur: Si tamen vel continentia causæ id exigat, vel facti qualitas Cameræ jurisdictionem ad mandatum sine clausula fundasset, nisi illa alio intuitu (quod verbi causa cum potentiore Imperii Principe mitius agendum esse censet) solum mandatum cum clausula emanare velit, nil obstat, quo minus ea impetrare liceat. Dn. B. de Lyncker Cap. V de gravam. extrajud. Sect. 1 §. 13. num. 11. Joh. Wolffg. Textor Disp. III ad R. I. de anno 1654 tb. 77 pag. m. 89. Ita nuperrime 8 Febr. 1702 in Sachen von Qvishoy contra Pincier & consortes mandatum de cassando investituram nulliter factam & non immittendo, neque impediendo possessionem feudi alieni, sed in foro competenti legitime conveniendo, ut & non tradendo possessionem novo vasallo, sed dominum pignoris solutionem crediti una cum meliorationibus

offerentem ad reuolutionem ejus admittendo, C. C. in Camera Imperiali obtinimus. Cui cum paritio præstita non esset, mandatum de, lite in Camera Imperiali pendente, ab omnibus violentiis desistendo, nihil innovando, nec via facti, sed juris, procedendo S. C. secutum est 31 Maji 1702. Nunc vero, quando omnibus his posthabitis, impetrans violenta manu de possessione feudi sui dejectus est, restitutio spoli in Augustissima Camera urgetur. *Quores erit abitura, exclama-,, ret Wesembecius aliquis, ut ex consilio ejusdem II. n. 89 notat Petrus Denaisius, Camera Imperialis quondam Affessor, ap. Klock. Vol. II Cons. 39 n. 253. si liceat ante,, cause cognitionem possessores ejicere propria auctoritate. Talium,, Consultorum in consilium non veniat anima mea.!* Confer,, Ulric. Huber. *Lib. III de Jur. Civit. Sect. III Cap. III n. 74.* Verum hæc *ὡς ἐν παρόδῳ.*

§. 9. TERTIUS feudum, vasallo id negligente, per 30 annos bona fide, ut feudum, possidens, itidem illud contra verum vasallum præscribit. *II. F. 87. X. Rosenth. Cap. IV Concl. 84. Vultej. Lib. I de feud. C. IX n. 19.* Sicut & fines feudi vasallus unus adversus alterum præscribere potest. *Rosenth. d. l. num. fin.* etiam si Dominus directus hanc præscriptionem ignoraverit. *Id. d. l. n. 3 & lit. B.* ceu nec possessoris præscriptioni ignorantia vasalli obest. *l. fin. C. de præscr. long. temp. Carol. de Mean ad jus Leod. Obs. XXXIX,* modo rem feudalem possederit formaliter, tanquam feudalem, & tanquam vasallus officiis & obsequiis vasalli functus sit. Nec enim admittendus est, qui longo tempore rem, tanquam feudalem, possidens, nullum nihilominus domino homagium, fidem aut obsequia præstiterit, si post longissimi temporis lapsum obsequia offerat. Carol.

Carol. de Mean *d. l. n. 3* Quare in hac specie præscriptio non solum non domini directi præjudicio, sed nec vasalli admittenda est, quippe cujus præjudicium vix separari potest à domini præjudicio: cum utriusque interfit, alium vasallum invito domino contra legem feudalem non obtrudi. Vultej. *Lib. I. de Feud. C. IX. n. 19.* Frid. à Sande *in Comment. ad Consuet. Gelr. & Zuszb. Tit. I. c. 1. n. 9. ubi ita judicatur.*

§. 10. DIRECTUM dominium à vasallo ipso non aliter præscribitur, quam (1) per intervensionem possessionis domini directi (siquidem non mutata causa possessionis non procedit præscriptio, etiam si intra 30 annos servitia vasallus non præstiterit, *l. 7. §. f. C. de præscr. 30 vel 40 ann.*) quando nimirum in possessione libertatis per 30 annos, & quidem bona fide, quæ ex lapsu tanti temporis præsumitur, se constituerit, vasallum se negando, acquiescente domino. Rosenth. *Cap. VI Concl. 82 n. 15.* Carpz. *P. II. J. F. C. III Def. 17 & Lib. I. resp. 84 n. 4.* Huber. *in Vindictis Amelandicis Cap. IX & X.* quemadmodum etiam immunitatem solam à servitiis, manente re feudali, longissimo tempore præscribere potest, si ea domino à 30 annis denegaverit. Gail. *II Obs. 60. n. 4.* Struv. *C. XV. apb. 3 n. 5 in fin.* Du. B. de Lyncker *Dec. MCCV.* rejectâ doctrinâ Caroli de Mean *ad jus Leod. Obs. XXXVIII*, qui ne immemoriali quidem aut centenario spatio directum feudi dominium aut alia ejusdem ratione directo domino debita à vasallo præscribi contendit. Imo & in feudo censuali seu pensionario, lapsu temporis tricennalis ab ultima præstatione, omnium annorum in futurum præstationes simul ac præteritorum præscribuntur. Propius enim veritati accedere existimamus opinionem eorum

Doctorum, qui annuis redditibus aliisque pensionibus, in recognitionem domini annuatim solvendis, ita præscribi existimant, ut elapsis à tempore postremæ solutionis annis 30, nec pro præteritis, nec pro futuris ulla imposterum competat actio, sublato penitus & everso jure ipsius pensionis constitutæ, l. 7 §. 6 C. de præscr. 30 l. 40 ann. Alvar Valasc. Tom. I Consult. 49, ubi n. 6 ait; ita servari in praxi, & jus istud nimis subtile & scrupulosum esse, ut ad præscriptionem cujuslibet anni vel mensis requirantur 30 anni. Cancr. P. I. resol. C. XV n. 17. Lambert. Goris Tr. III. Advers. Jur. subscr. C. IX n. 15 & seqq. Frid. Martini Cap. III. de jure censuum n. 71. seqq. 136. seqq. C. V n. 79 seqq. n. 111 seqq. & C. VII n. 145 seqq. Dn. B. de Lyncker Decis. CCCIII. Et hanc sententiam in provinciis suis anno 1663 recepit Colonienfis ac dudum antea Saxonix Elector, Part. II Const. Elect. I. Rationes & momenta disidentis sectæ videre licet ap. Gail. II Obs. 73. Joh. à Sande Lib. V. Dec. Fris. tit. 6 def. 1. Carpz. P. II J. F. C. II d. 1. Christoph. Philip. Richter. Vol. II Consult. 242. Simon van Leuwen Lib. II Cens. for. C. XI n. 21. Dn. Stryck. de investig. actor. for. Sect. III membr. 1. axiom. 4. Quam in Camera Imperiali prævaluisse, per res judicatas firmare nititur Referens ap. Klock. Relat. CXXXII. Hoc interea omnes largiuntur, si per tempus immemoriale à solutione cessatum sit, pensionis juri utiq; præscriptum esse. Ant. Fab. Lib. VII Cod. Sab. tit. 13. def. 19. Dn. B. de Lyncker in Diss. de jurib. minerar. Tb. XLV. aut si interpellatus, ut solvat, debitor recusaverit: à quo tempore etiam totum pensionis jus præscribi posse docet Joh. Francisc. Balb. de præscript. IV parte 4ta princip. 99. XI n. 3. Bernhard. Græv. ad Gail. Lib. II Concl. 73. n. 6. (2) Per recognitionem domini utilis ab alio bona fide factam,

factam, accedente legitimo tempore, vafallus domini-
nium directum novo illi domino acqvirit: modo feive-
rit hoc prior feudi dominus, qv od vafallus alium reco-
gnoverit. Nam si ignoret, vafallus tantum sibi præ-
judicat, ut juxta veterem una novum sibi dominum
imponat. Nuda namqve recognitio dominum prio-
rem, dum in eam non consentit, scientia saltim sua, de
possessione haud dejicit, qv ippe qv od hac ratione
possessio non mutetur adeoq; nec præscriptio locum
habere possit, nisi aliquid accedat, qv od possessionem
domini intervertat. Rosenth. C. VI Concl. 70 n. 3 seqq.
Struv. Cap. XV aph. 3 n. 11.

§. 11. Transimus à Vasallo ad Successorem ipsius
universalem. Is, si ipse rem retineat, ignorans eam
esse feudalem, ne quidem ex sua persona præscri-
ptionem directi domini inchoare potest, si vafallus
anteecessor, ut *aliodialem* possidere jam cœpisset mala
fide. Cum heres in jus omne defuncti succedit, igne-
ratione sua defuncti vitia non excludit, ait Papinianus
in L. XI. ff. de divers. temp. præscr. Qv od tamen de ea
tantum præscriptione, qvam ipsius rei seu domini
usucapionem dicimus, intelligendum venit, non de illa,
qvæ post 30 annorum lapsu agentem excludit & ex-
ceptionem tantum parit. Balthasar Tit. IX. resol. Jur.
Civ. & Bav. 6 n. 13. Interim Jure Canonico heres nec
exceptionem videtur præscribere posse, qv oniam con-
scientiam defuncti exonerare tenetur, ut Canonistæ
tractant ad C. fin. X. de sepult. & C. s. X. de raptor. Qv od
si vafallus rem tanqv am feudalem reliqverit, heres vero
defuncto propriam fuisse existimans, eam ut pro-
priam apprehendat & domino non petente per 30 annos
possideat: ex sua persona pro herede usucapere potest,
modo

modo cætera sint paria, de quibus Doctores *ad tit. ff. pro herede, & Balthasar d. tit. resol. VIII n. 7.* præcipiunt. Quæ hætenus diximus, ad successorem universalem, qui ignorat, rem feudalem esse, spectant. Sed quid si *sciverit*? Tunc sane propter malam fidem, quæ omnem usucapionem impedit, nullo unquam tempore præscribetur. Quid denique si heres bona fide rem feudalem in *tertium* itidem bona fide illam acquirerentem alienet, ut *allodiam*? Hoc casu præscriptio absque dubio locum habet. *Struv. C. XV aph. 3 nam. 9.* Et quamvis videri poterat, illam temporis longi esse: Tamen quia res per se feudalis est, atque agnatorum interesse ea in re versatur, qui in feudum successuri sunt. Hinc non minus in hoc casu præscriptio 30 annorum requiritur. Nec tamen agnatis quoad revocatoriam actionem præscriptio currit, nisi à tempore delatæ successione (scientibus verò ex jure protimiscos etiam annus præjudicat, cum iuste feudum alienatum fuerit) quippe quod agnatis revocatoria actio debeatur, non nisi per conditionem, si supervivant, quæ cum interim deficere possit, illi prius agere non posse censentur, quam à tempore, quo successio ipsis delata est. Actioni autem nondum natæ hæud præscribi, vulgata juris regula est. *l. fin. §. 2 C. de annal. except. H. Pistor. Lib. II qv. 8. Rosenth. Cap. IX Concl. 84. n. 12 seqq. Georg. Franzk. Lib. III resol. 1 n. 276. & seqq. Dn. ab Andler Lib. II jurispr. publ. & priv. tit. 9. num. 79. Casp. Ziegler ad H. Grot. Lib. II de J. B & P. Cap. IV §. 10 p. m. 262.*

§. 12. Successor singularis, in quem illicite vasallus feudum alienavit, nullius omnino temporis præscriptione directum dominium acquirit, juxta doctrinam
 Jurc.

jureconsultorum Marburg. Vol. III Consil. 33 num. 233.
Vultej. Lib. I de feud. Cap. IX num. 20. Hubert. Giphian.
disp. feud. Vl. tb. 6. Antonii disp. feud. IX tb. 7 lit. C. p. m. 163.
Conr. Rittershus. Lib. I Partit. feud. C. X, qv. 13, 14, 15 & 16.
Bitsch. ad II F. 55. p. 688. Fundamentum ponunt in capi-
tulo Conradi Regis. II. F. 40 ibi: Liccat dominis omnes
alienationes feudi factas, NULLA obstante præscri-
ptione, revocare. Qv od declarat Fridericus I. Impera-
tor, II. F. 55. §. nos autem. Non solum in posterum, sed etiam
hujusmodi alienationes illicitas hæctenus perpetratas,
hac præsentis sanctione cassamus & in irritum deduci-
mus, nullius temporis præscriptione impediende: qv ia
qv od ab initio de jure non valuit, tractu temporis con-
valescere non debet, emptori bonæ fidei ex cinto
actione de precio contra venditorem competente.
Añ Gail. Libr. II. Obs. 160. Carpz. Libr. I. Resp. 84. Richt.
Dec. XXI. n. 48. & Frantzk. Lib. III resol. 12 per tot. præscri-
ptioni tricennali etiam in hoc casu locum relinquunt,
indeqve textus modo citatos ita explicant, ut nulla
brevioris temporis, qv am 30. annorum, præscriptione
domini vindicatio elidatur: adeo ut confidenter satis
Gailius n. 3. scribat, intellectum talem, ne unqv am
præscribatur, fore absurdum & rerum dominia in in-
certo relinquere: cum tamen credendum non sit,
Romanum Principem, ad cujus officium pertinet, jura
tueri, hujusmodi verbis generalibus totam observa-
tionem de præscriptione longissimi temporis multis
vigiliis excogitatam atqve inventam evertere & præ-
scriptionem verbis illis generalibus infinitam esse volu-
isse. Enimvero, si qv od res est, fateri velimus, hæc
expositio vix admitti posse videtur. Constat enim
jus feudale nullam breviorẽ, qv am 30 annorum,
C
agno-

agnoscere : Quare verisimile non est, de alia scripsisse Imperatores. Accedit, quod natura propositionis universalis negativæ talem explicationem penitus respuat. Otto Philip. Zepper. *Cap. II Cynofur. Legal.* Quid si cum Dn. Schiltero in *Prax. Jur. Rom. Exerc. XLV, §. 69* dicamus, jure, quo utimur, amitti præscriptione 30 & 40 annorum dominium etiam directum, & rediisse nos ad jus vetus feudale (*de quo II F. 9 §. 1*) auctoritate glossæ & communi utentium consuetudine. Sed vereor, ut parum in auctoritate glossæ sit præsidii, quippe quæ ipsamet vacillat, nec sese extricare novit. Cui placet, legat eam, qualem una cum Mincuccio edidit vir præclare de re Germanorum antiquaria meritus, & nihil in ea reperiet, quod sibi constet. Quæ de communi utentium consuetudine interseruntur, fortassis nondum adeo sunt liquida. Nil sane ea de re constat Vultejo, nil Marpurgensibus Jureconsultis reliquis, viris supra meum aut cujusque alterius præconium in foro exercitatisimis. Nam quod in feudis Principum Imperii recessum est à textibus juris feudalis, qui de prohibita alienatione disponunt, nihil huc facit, ubi de feudis *mediatis* agitur : quoniam Principatus, Comitatus & Dynastiæ Imperii non tantum feudales sunt, vel saltem non *feuda simpliciter* & ad communem feudorum naturam, sed *patrimonii quodam jure* tenentur, & ex variis particulis unitæ sunt, quas ab Imperatore possessores per investituram ne quidem semper acceperunt. Acta Hasliac, hic Marpurgi. Succession *bits. sub rubr. libell. artic. p. 5 art. 24. & seqq. & rubr. except. fori declin. pag. 99.* Nicol. Myler, ab Ehrenbach *Cap. XII Gamolog. §. 2.* Joh. Gvilielm. Itter. *Cap. VIII de Feud. Imp. §. 17.* Unde mirum haud est, quoad alienationes

stones à Conrado, Lothario & Friderico prohibitas,
recessum ab istis constitutionibus à Statibus Imperii
fuisse, sicut magnæ auctoritatis Jureconsulti statuunt,
eamque traditionem in aula & Camera Imperiali in
considerationem venisse testantur Merckelbach *apud*
Klock. Vol. I Conf. XI n. 46. Dn. ab Andler Lib. I jurispr.
tit. 10. part. 5 pag. 347. & l. Dec. XI. n. 6. Immo quoad
Principes Germaniæ in observantiam nunquam dedu-
ctas, sed in primæva feudorum natura substitum,
quin ad conditionem patrimoniorum feuda Statuum
fere redacta esse, Marpurgenfes *IV Conf. 16 num. 125.*
Textor de Rat. Stat. Germ. Cap. II, p. 21. & alii asserunt.
Quod tamen cum grano salis accipiendum & ita de-
mum verum est, quando de oppignorationibus agi-
tur & particularum alienationibus, quibus Imperatori
& Imperio nullum fit præjudicium, und nicht gegen
das ganze Land nichts zu achten/ ut loquitur Frantzk ap.
Struv. Cap. XIV apb. 29 n. 5. Quam in rem accurate &
eleganter commentatur B. Dn. Henr. Michaëlis, Reip.
patriæ olim Syndicus, Resp. Kilon. XIV, p. 129 seqq. Quod
si enim ad alienationem totius bonorum universitatis,
Principatus, vel Comitatus integri, aut Præfecturæ
alicujus & portionis adeo notabilis respiciat negotium,
vel pars terrarum discrete in literis Investituræ Cæsa-
reæ expressa reperitur, omnino consensus Cæsaris
requirendus erit *Brunnem. Consil. I. n. 132 1499. B. Dn.*
Vit. Lud. à Seckendorff P. II des Teutsch Fürstl. Staats
tit. 3 n. 6. Inter. C. XXIII de Feud. Imp. Dn. B. de Lyncker
de his, quæ Principum Statuumve Imp. libertati perperam alien-
sentur, Sect. II §. 14. 15. & 16. Neque tamen exinde,
quod sine consensu Cæsareo pertinentiæ quædam
feudi regalis valide alienentur, aut olim alienatæ
omnes
C 2
sint,

sint, recte inferitur, quod illud naturam feudi hereditarii ac feminei habeat & proinde, linea masculina extincta, etiam feminae in iis succedere possint, cum dubium adhuc inter Doctores sit, an consuetudo vel investitura tenor feuda integra sine consensu domini alienare permittens, eo usque in praedictum domini extendi valeat, vide Rosenth. C. IX concl. 41 n. 4. seqq. & concl. 58. (cui iunge sis Struv. Consil. Feud. VIII ad Syn. Feud.) Frantz. k. in appendice ad Lib. III resol. n. 65 & multis seqq. Aliter quidem sentit Auctor rationum nomine Serenissimarum Principissarum Saxo-Lauenburgicarum, Consilio Imperiali aulico oblatarum, quarum extractum Mandatarius Aurelianensis deductioni fundamentorum libelli sui contra Electorem Palatinum num. VII. in Primit. act. comprom. Francos. adjunxit, p. 75. & seqq. Sed novimus genium ejusmodi scriptorum effictorum, in quibus non tam veritati & justitiae, quam causae & partium studio litari solet.

§. 13. Desleximus sensim de via, neque expedivimus, quid tandem in isto discrepantium opinionum conflictu statuendum sit. Placet nobis doctrina Struvii Cap. XIII aph. 10. n. 4. quae distinctionis foedere ceteras conciliat. Nimirum possessorem rei feudalis, vel successorem vasalli singularem *bonae fidei* omnino tucur tricennalis possessio, idque dubium habet nullum, quando rem ille possidet, ut feudalem, & servitia domino exhibet. II F. 26 §. si quis. Talis enim per rati habitationem quasi ipsius alienationis, in vasallum a domino, etiam citra praescriptionem, receptus videri potest: ita ut haec species proprie huc non spectet, cum Dominus hac ratione nec servitiis, nec dominio directo excidat. Sed ceteri tanquam *allodiales* possederit, praescriptio 30 anno.

annorum locum sibi vindicat, cum primis si servitia interim vasallus ipse non praestiterit, quoniam imputari ex eo potest domino, quod illud advertere debuerit, eiusque ignorantia culposa, nec magis ipsi negligenti, quam bonae fidei possessori favendum est. Solus itaque *mala fidei* possessor ne quidem 30 annis praescribitur. Quare dominus, volens malam fidem praescribentis probare, merito audiendus est. L. 30 Cod. de Evict. Carpz. Lib. I. resp. 84. n. 22 & 23.

§. 14. Denique Tertius, qualis est verbi gratia emptor secundus, qui non a vasallo alienante titulum habet, bona fide possessionem feudi adeptus, praescriptione ordinaria juris communis, decem scilicet annorum inter praesentes, & viginti inter absentes, illud acquirit: cum talis possessor rem ejusmodi, ut allodiam, possideat, plane extra omnem feudi nexum, nec titulum a vasallo habeat: quin etiam Friderici praescriptionem, ad alienationem vasalli & prohibens praescriptionem, ad alienationem feudi jure rei allodialis factam a tertio in tertium non pertineat, quia lex poenalis est & sic in consequentiam non extendenda. l. pen. ff. de poen. Frantzk. Lib. III Resol. 12 n. 70. Textor. P. II prax. judiciar. c. I n. 102 & 103. Tantum!

SUMMO NUMINI SIT LAUS AC HONOR IN SEMPERITERNUM.

* * *

Deprehendi post hac typis jam excusa, in propositam §. I definitionem praescriptionis longissimi temporis, quae una cum temporis lapsu possessionis qualitatem respicit, irrepsisse verba: & justo titulo: quae quidem expungi malim, cum citra titulum quoque procedere eadem possit (aliter atque in longi temporis praescriptione obtinet) solaque bona fides & possessio tricennalis formam illius absolvant.

COROLLARIA.

Jus venandi absolute consideratum speciale quoddam & per se subsistens jus est, velut usufructus & emphyteusis, indeque cum Pauermeistero & Dn. Vice-Cancellar. Elect. Brunsw. Lüneburg. Ludolph. Hugonc C. VI. de Stat. Region. Germ. §. 16 ad genus jurum realium innominatorum recte refertur. Sin vero relate illud respicias, vario censetur jure. Namque vel vi superioritatis territorialis, vel jure servitutis in alieno, vel feudi, praescriptionis, legati, conventionis aut alio titulo exercetur.

II.

Si in literis investiturae reperiantur formalia haec; investimus Titium cum fundo Corneliano ejusque pertinentiis, mit allen andern Gnaden und Berechtigkeiten/nichts ausgenommen/ item, wie es alles Nahmen haben mag/ nichts ausgeschlossen/ vel mit Herzlichkeit an Jagten und andern/ nichts ausgenommen/ aut denique mit den Jagten aller Thiere/gehend und fliegend: hoc casu vasallo etiam major venatio concessa intelligitur: quoniam verbis universalibus omnia comprehenduntur. l. 68 pr. ff. de legat. 3. cap. sollicite. 6. in fin. x de majorit. & obedient. etiam quae excogitari possunt: immo & jura Principi reservata. Romanus, Decius, Pingizerus ap. Dn. B. de Lyncker Det. Jen. DCCCLIII.

III.

Quando praedium feudale mit den Jagten venditum reperitur & dominus feudi instrumentum emtionis venditionis in universum in omnibus ejus contentis confirmat; quin & vasallus ipse per longum tempus

pus venatione palam utitur, satis inde jus venandi
vasallo adferri potest, quamvis in investitura venatio
non reperiat: siquidem consensus domini, etiam si
ex post facto interveniat, sufficit, estque diutinum in
venatione exercitium, praesertim cum titulo, qualis
in hac specie in consensu domini constituitur, omnino
attendendum. Dn. B. de Lyncker d. Dec. DCCCLIII.

IV.

Ordinationes venationum (die Jagds-Ordnungen) quibus
modus & tempus venandi circumscribitur, dominum
quidem territorii haud obligant. Si tamen Princeps
expresse edicto inseruerit, quod ipsemet quoque huic edi-
cto satis facere velit, citra violatae fidei notam ei contra-
venire postea haud potest. Nec obstat, quod nemo sibi
legem dicere queat, à qua recedere haud possit. Neque
enim, quantum ad Principem, hoc casu de vi & effi-
cacia legis, quam nullam hic esse nemo negat, sed de
fidei interservandis promissis vinculo quaeritur. *Grave est,*
fidem fallere, ait Ulpianus in L. I pr. ff. de pec. const. Immo
digna vox est majestate regnantis, legibus alligatum se Principem
profiteri, & revera majus imperio est, legibus submittere Prin-
cipatum. l. 4. Cod. de LL. Id quod in Principibus Impe-
rii nostri, qui nec ἀρχαδοι, nec ἀνομοι sunt, facilius
locum invenire in aprico est.

V.

Non licet Principi vasallos vel subditos suos jure
venandi, quod justo titulo sive feudali, sive allodiali
possident, privare, etiam si ex inopinata causa vena-
tione ipse opus habeat & sua venatione commode
uti nequeat, nisi & vicini fundum vel ejus venationem
simul possideat. Tum quod infeudatio vasallo Domi-
nium,

nium, quamdiu ad leges feudis componit, irrevocabiliter tribuit, adeo ut ipsi sine causis jure approbatis ne quidem ex plenitudine potestatis feudum adimipossit, ut concors omnium Jureconsultorum opinio est. Frantzk. *L. III resol. 1 n. 191.* Tum quod Princeps nemini subditorum jus legitime quæsitum auferre potest, nisi quatenus *Reipublice utilitas* sine incommodo damnove privatorum custodiri nequit, Hugo Grot. *Lib. II de J. B. & P. c. 14 §. 7 & 8.* Dn. Baro de Pufendorf b. m. *L. VIII J. N. & G. c. 5 §. 7.* Huber. *Lib. I, de Jure Civ. Sect. III c. 6 n. 36 & seqq.* Tum quod neminem jura commodo aut voluptati Principis cum jactura sui juris infervire jubent, vide *J. Reg. 21.* Objicit nonnemo *l. 3 C. locat.* quæ facultatem tribuit locatori revocandi res pro certa pensione annua locatas, si propter casum improvisum ipsemet ad proprios usus eis indigeat: Quasi beneficia etiam, i. e. feuda, ut ego interpretor, ex tali causa revocare possit Princeps. Sed quis non videt, nullam à locatione ad infeudationem esse consecutionem. Locatio solum transfert rei *usum* pro mercede annua, infeudatio verum rei *dominium*, quamvis dependens & restrictum. Miror, quidni hæc potius novo isto Gallorum invento, quod appellant *le droit de bienseance*, in crustentur.

S. D. G.

Greifwald, Diss., 1702/05

ULB Halle

3

004 564 162

TA → ÖL

mit 1 + 17 Stück verknüpft und
f

IPSA JUSTITIA PRÆSIDE
DISPUTATIO INAUGURALIS
DE
**PRÆSCRIP-
PTIONE FEUDI**

4
3
1902/3

QVAM
JUSSU ET AUCTORITATE
NOBILISSIMI JCTORUM ORDINIS IN CELEBERRIMA
GRYPHISWALDENSIUM UNIVERSITATE
MODERATORE
*VIRO PRÆNOBILISSIMO AMPLISSIMO
ET EXCELLENTISSIMO*
DN. PETRO MASCOVIO
JCTO, ANTECESSORE ORDINARIO, CONSISTO-
RII REGII DIRECTORE, NEC NON FACULTATIS
JURIDICÆ SENIORE ET H. T. DECANO
PRO
SUMMIS IN UTROQUE JURE HONORIBUS RITE
AC LEGITIME CONSEQVENDIS
DIE IV SEPTEMBR.
PUBLICO ERUDITORUM EXAMINI SUBMITTIT
PETRUS BERNHARDUS CLASEN,
LUBECENSIS.

3/12

GRYPHISWALDIÆ,
Typis DANIELIS BENJAMINIS STARCKII, Reg. Acad. Typogr.

